

Zona A

1. Vila Maria Lambru - 1928

Str. Popa Savu nr. 5
Publicată în *Contemporanul*, nr. 79, din 1929
Locuință unifamilială, parter și etaj
Este prima vilă construită de Iancu în noul cartier rezidențial din nordul orașului.

2. Imobilul Bazaltin - 1935

Piața Charles de Gaulle nr. 2
Sediul societății cu imobil de apartamente p+7 etaje.
Construit pentru societatea Bazaltin (societate de construcții de poduri și pavaje) este unul dintre cele mai puține proiecte ale lui Iancu care depășesc sfera arhitecturii strict rezidențiale. Clădirea, astăzi modificată, cuprindea trei mari zone funcționale: sediul societății în centru, în dreapta un apartament luxos pe mai multe niveluri, iar în stânga, imobilul de raport cu două apartamente și două garsoniere pe nivel.

3. Vila Paul Wexler - 1931

Str. Grigore Mora nr. 36
Publicată în *Contemporanul*, nr. 102, ian. 1932 și în Alberto Sartoris *Gli elementi dell'architettura razionale*, Milano, 1932
Locuință unifamilială, p+2.
A fost construită pentru o familie foarte bogată în noul cartier rezidențial din nordul capitalei. Se remarcă prin distribuția interioară foarte funcțională. La ultimul nivel are o terasă-grădină. A fost aleasă de Iancu pentru a fi publicată în celebra lucrare a lui Sartoris, dedicată arhitecturii moderne.

4. Vila Florica Reich - 1936

Str. Grigore Mora nr. 39
Publicată în Alberto Sartoris *Gli elementi dell'architettura razionale*, Milano, 1937
Casă unifamilială luxuoasă p+2 etaje
A aparținut familiei blănarului Reich. Interiorul a fost proiectat tot de Marcel Iancu, în ideea de a încorpora artele aplicative în arhitectură. Astăzi adăpostește la ultimul etaj, galeria de artă Grigore Mora.

5. Vila Florica Chihăescu - 1930

Șoseaua Kiseleff nr. 49
Publicată în *Contemporanul*, nr. 96-98, ian. 1931 și în *Architecture d'aujourd'hui*, nr. 5/1934
Locuință unifamilială luxuoasă, p+1
Astăzi adăpostește reședința ambasadorului Venezuelei. Construită pentru familia de farmaciști Chihăescu, este un exercițiu modern pe tema vilei clasice pe plan central. În fața casei a fost amplasată inițial o statuie semnată de Mișu Pătrașcu.

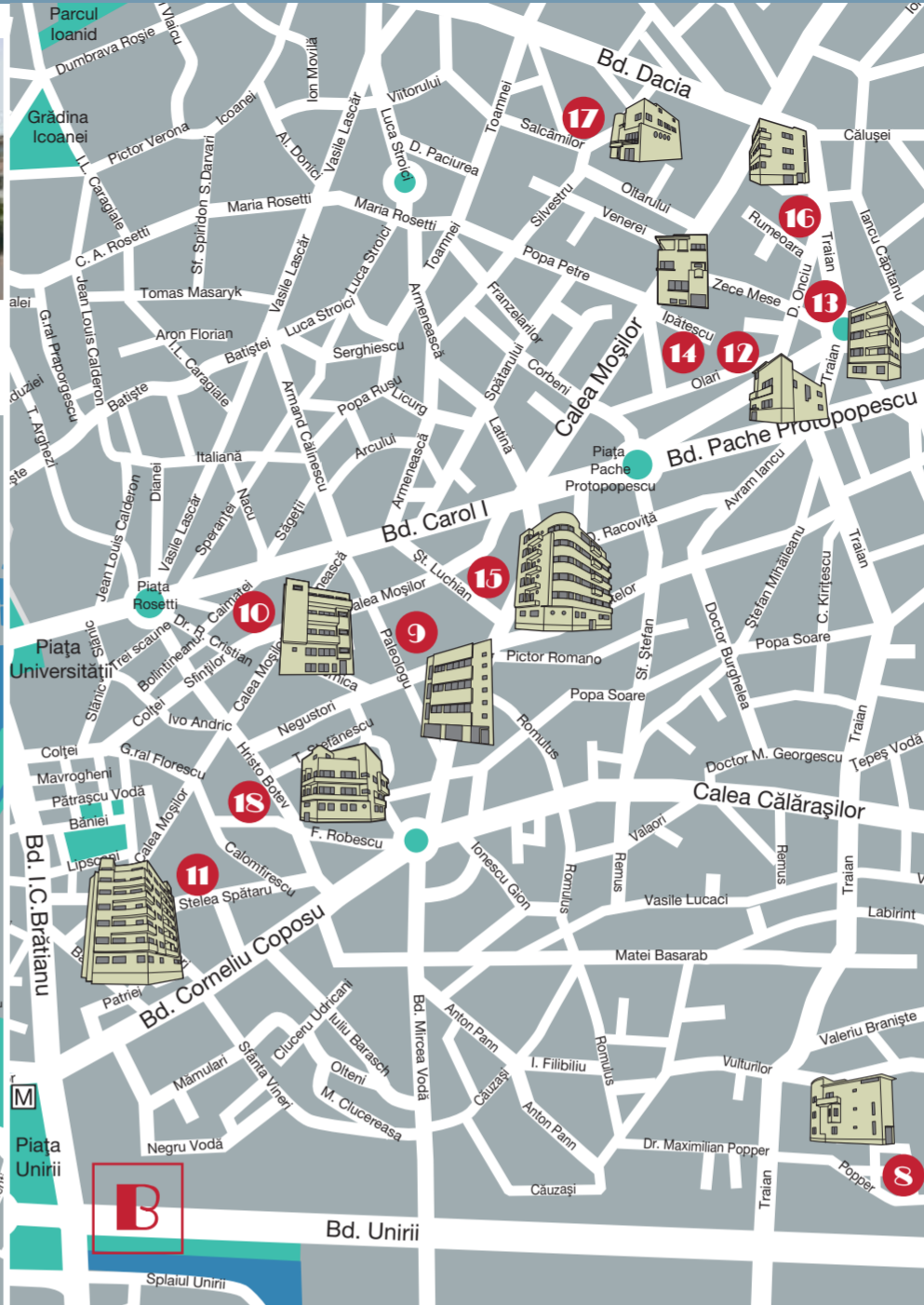
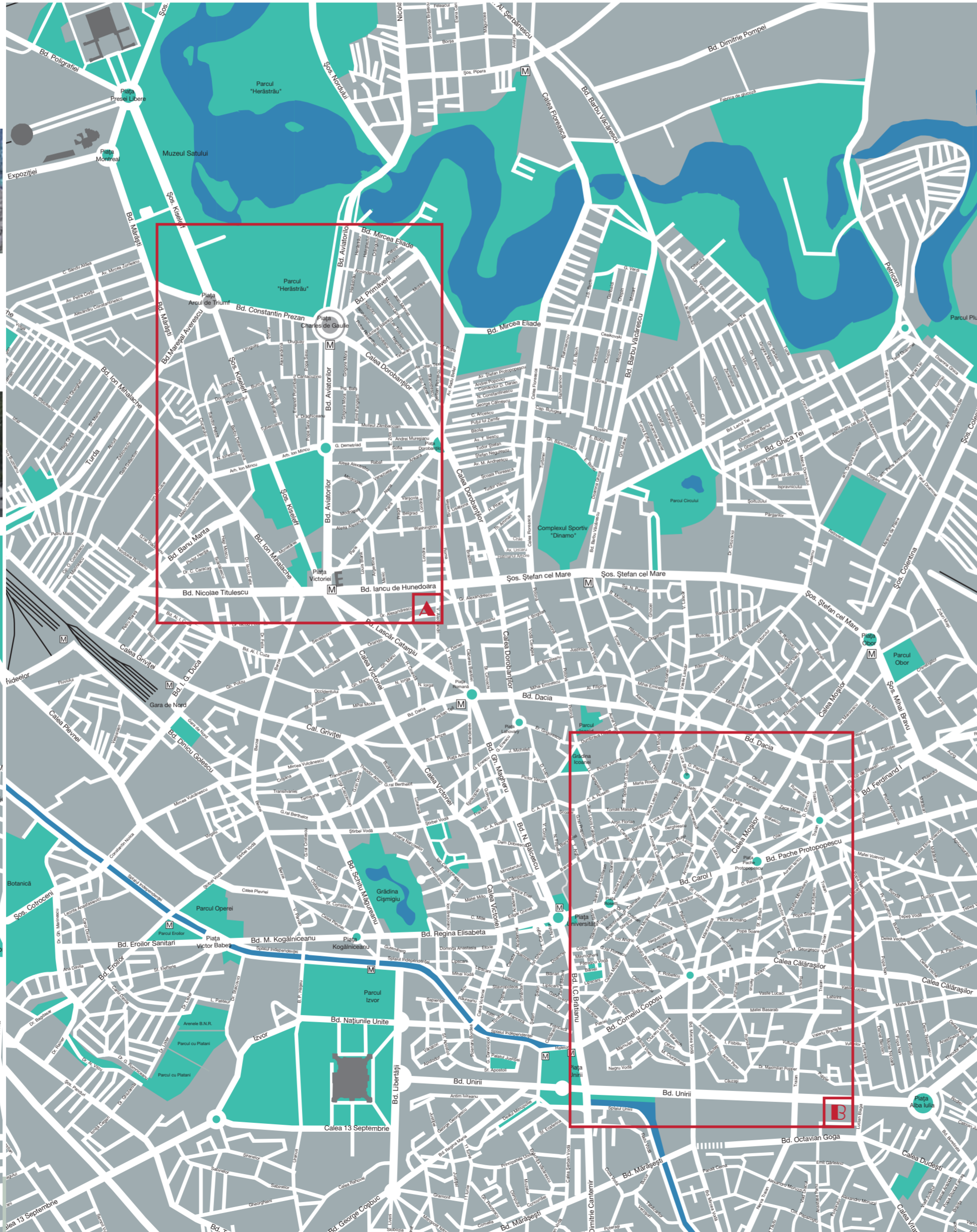
6. Vila Hermina Hassner - 1937

Str. Pictor Icovescu nr. 32
Este unul dintre ultimele proiecte din România, realizat după o perioadă în care Marcel Iancu construise mai multe imobile de raport. Programul și bugetul bancherului Hassner îi permite din nou să experimenteze. Iancu integrează și elemente de plastică interioară, precum o frescă realizată după celebra lui pictură *Jardin du Luxembourg* (1929) și o sculptură de Mișu Pătrașcu, ambele dispărute astăzi.

7. Vila Emil Pătrașcu - 1937

Str. Pictor Ion Neguțiu nr. 19
Locuință demisol, parter și etaj, cu atelier de sculptură. Amplasată în cartierul rezidențial din nordul orașului, este ultima vilă construită de Iancu în București. Cuprindea un apartament și un atelier de sculptură, pentru prietena lui, sculptorița Mișu Pătrașcu, precum și un apartament pentru soții ei. Spațiul cel mai interesant îl constituie atelierul pe două niveluri. Peretele dinspre stradă al atelierului este un panou metalic de ferăstrău, care în proiectul inițial continua și pe fațada laterală. Mișu Pătrașcu a făcut parte din colaboratorii de bază ai grupării de la *Contemporanul* și a participat la numeroase expoziții avangardiste, alături de Marcel Iancu.

Zona B

8. Parcelarea Trinității

Str. Maximilian Popper nr. 25-29
(**Str. Maior Zenovie și Vameșul Racoteanu**)

În 1933 Iancu a cerut autorizația de parcelare a întregului teren, pe care se construise în 1922 aleea Iancu. 13 dintre locuințe au fost construite de Marcel și Iuliu Iancu. Clădirile sunt retrase de la alinierea străzii și conțin un apartament la fiecare nivel. Astăzi o parte dintre ele au fost demolate, altele refăcute.

Imobilul Herman Iancu - 1926

Str. Maximilian Popper nr. 55

Construit pentru tatăl arhitectului, acest imobil are o formă ciudată, parțial motivată de alinierea decretată de primărie pentru deschiderea unei viitoare străzi și de adosarea ei la construcția parter existentă. Unul dintre apartamente a fost locuit chiar de către Marcel Iancu până în 1931, când se mută în strada Caimatei. Ultimul nivel, parțial, care nu apărea în autorizația de construcție, este atelierul său de pictură. Valoarea remarcabilă a casei constă în exercițiul plastic pe care îl propune, libertatea pe care și-o permite arhitectul datorându-se și faptului că a proiectat casa pentru el însuși. Este un exercițiu plastic ce amintește de relieful de ghips realizate de Iancu la Zürich, după 1917. Elementul cel mai spectaculos era constituit de cromatica fațadei. Căutarea plastică exprimată în acest imobil, considerat a fi primul exemplu de arhitectură modernă din România - nu este însă tipică pentru evoluția ulterioară a modernismului bucureștean. Fațada policromă și forma sa neobișnuită erau o apariție ciudată în cartierul mic-burghez liniștit de lângă Hala Traian. Este o etapă reprezentativă pentru Marcel Iancu din acea perioadă, marcată mai mult de latura sa de plastician.

9. Imobilul Jacques Costin - 1933

Str. Paleologu nr. 5

Construit pentru fratele soției lui Iancu. Avocatul Jacques Costin este un membru activ al grupului avangardist de la *Contemporanul* fiind, printre altele autorul unei culegeri de texte *Exercițiu pentru mâna dreaptă și don Quijote*, ilustrată de Marcel Iancu și Mișu Pătrașcu. Imobilul din dreapta este proiectat tot de Iancu, probabil și cel din stânga (neexistând însă o dovadă certă în acest sens). Marcel Iancu a locuit cu familia în apartamentul de la etaj, aici aflându-se și atelierul lui. Din relațiile contemporanilor săi reiese că apartamentul avea pereții acoperiți cu fresce, iar mobilierul (încastrat în perete) era proiectat tot de către Iancu. Fațada este total diferită față de cea din proiectul de autorizație. În dosarele de autorizație ale caselor construite după 1934, după semnătura arhitectului Iancu apare și adresa Paleologu 5 bis. Această adresă apare pentru o perioadă și în *Contemporanul*, la rubrica Administrație.

10. Imobilul Clara Iancu - 1931

Str. Caimatei nr. 20

Publicat în *Contemporanul* nr. 102/1932
Construit pe numele soției sale, finanțat de Iancu. Familia va locui aici începând din 1931. Tot aici se afla probabil, la ultimul nivel, *Bioul de Studii Moderne* al fraților Iancu. Conține câte un apartament la fiecare etaj, parterul ușor îngropat fiind ocupat de garaje și servicii. Este un studiu de fațadă în stilul celui realizat la vila Fuchs. Compoziția se remarcă prin dinamism și sculpturalitate.

11. Imobilul Frida Cohen - 1935

Str. Stelea Spătarul nr. 17

Este cel mai înalt imobil construit de Marcel Iancu și se înscrie în linia generală a modernismului bucureștean. Este compus din două tronsoane, cu scară principală proprie. Etajul curent cuprinde două apartamente și o garsonieră pe fiecare tronson. Fațada dinspre piațetă este concavă și îngustă, cea laterală este mai plată, plastica ei fiind realizată printr-un desen de profil.

12. Vila Paul Iluță și laboratorul - 1931-1935

str. Olari nr. 23

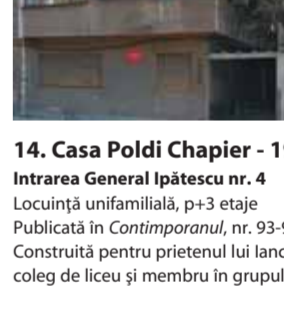
Locuință unifamilială, parter +2, cu laborator la ultimul nivel. Construit pentru ruda sa, farmacistul Paul Iluță, în 1935, clădirea se extinde cu laboratorul pentru produse farmaceutice. Este una dintre puținele case care s-au păstrat în stare bună, fără modificări în decursul timpului. Iancu a proiectat și mobilierul.

13. Imobilul Poldi Chapier - 1935

Str. Dimitrie Oncu nr. 16 A

Imobil de apartamente, p+4 etaje. Construit în același cartier cu locuința Chapier, reprezintă o investiție imobiliară cu scop lucrativ. Din punct de vedere stilistic, continuă modelul impus de Iancu, înscriindu-se în linia generală a modernismului bucureștean din a doua jumătate a anilor '30.

14. Casa Poldi Chapier - 1929

Intrarea General Ipătescu nr. 4

Locuință unifamilială, p+3 etaje
Publicată în *Contemporanul*, nr. 93-94-95, 1930.
Construit pentru prietenul lui Iancu, avocatul Poldi Chapier, fost coleg de liceu și membru în grupul din jurul revistei *Simbolul*.

15. Imobil proprietar necunoscut - (probabil 1935)

Str. Pictor Ștefan Luchian nr. 3

Imobil de apartamente, p+5.
Este unul dintre cele mai mari proiecte de acest tip ale lui M. Iancu. Imobil luxos. Intrarea este marcată de un registru vertical discret de mici balcoane și un basorelieu semnat de Mișu Pătrașcu. În prezent, imobilul necesită lucrări de consolidare, fiind încadrat în categoria clădirilor cu risc seismic ridicat.

16. Imobilul Alexandrescu - 1935

Str. Traian nr. 179

Imobil de apartamente, p+2, demisol cu garaj Iancu a primit proiectul comanda pentru acest imobil de la Mircea Eliade, fratele Corneliu Alexandrescu. Construit într-o zonă veche a orașului, avea câte un apartament luxos pe fiecare nivel.

17. Vila Jean Juster - 1931

Str. Silvestru nr. 75

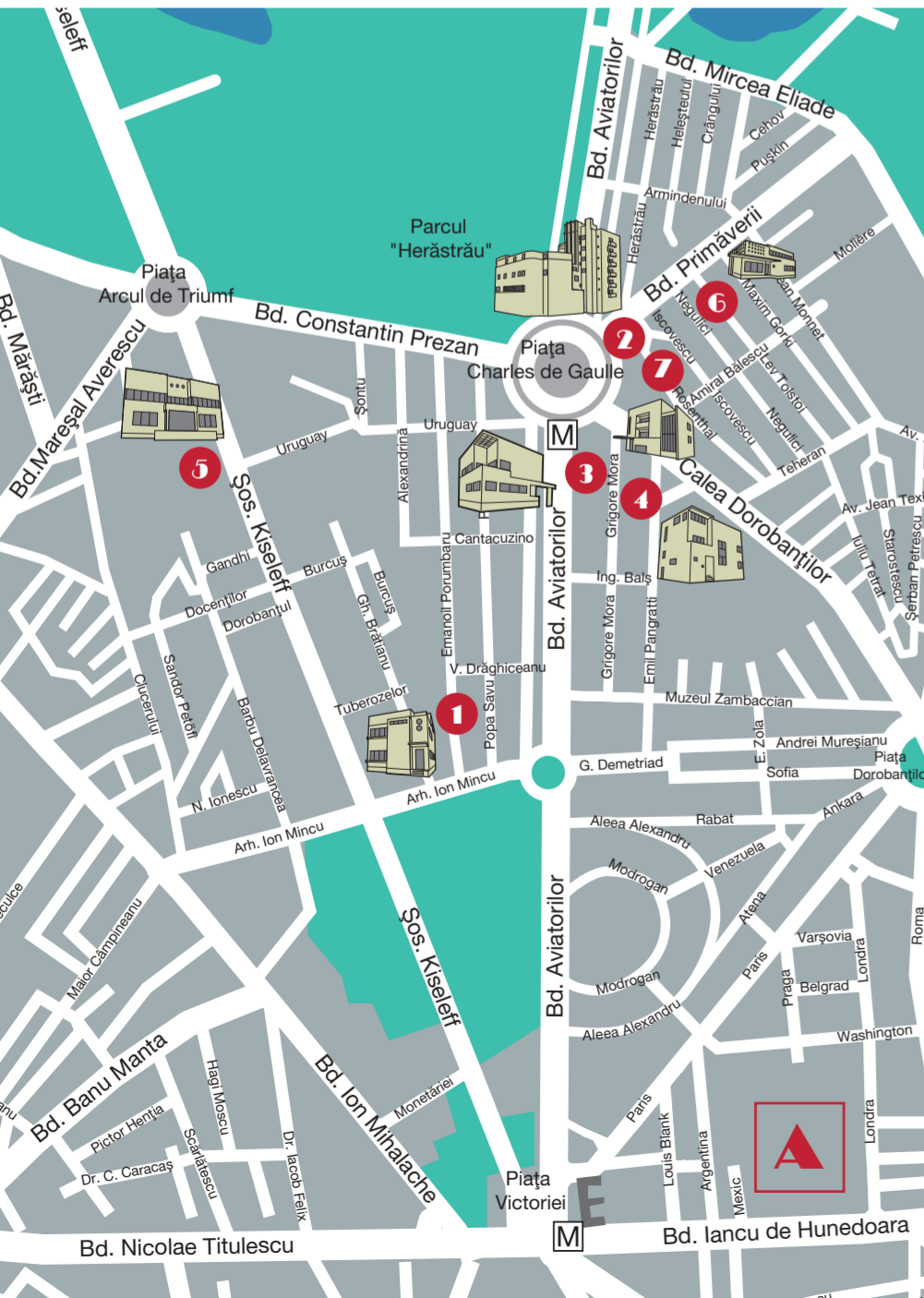
Locuință unifamilială p+3, ultimul nivel parțial. Construită pentru bancherul Juster, este o locuință luxuoasă. Arhitectul exprimă scară principală în fațadă, printr-un volum cilindric avansat. În formula inițială avea o copertină, care apoi a fost demolată în 1977.

18. Imobilul Solly Gold - 1934

Bd. Hristo Botev nr. 34

Imobil de apartamente, parter +3 etaje. Este un imobil foarte luxos, cu patru apartamente de mărimi diferite. Forma în plan este un pentagon neregulat. Este unul dintre cele mai spectaculoase proiecte ale lui Marcel Iancu.

Traseu urban

Marcel Iancu

Inceputurile arhitecturii moderne in București

Case și imobile construite intre 1929 - 1938

Traseul își propune o incursiune in arhitectura modernă bucureștenă, prin intermediul unuia dintre inițiatorii acesteia, Marcel Iancu (1895-1984). Itinerariul cuprinde două zone principale ale orașului: zona de Nord, rezidențială și zona centrală, denumite în anii '30, sectorul I Galben și sectorul II Negru. Clădirile au fost proiectate de către Marcel Iancu și uneori de fratele său, Iuliu Iancu, cei doi frați având împreună un *Birou de Studii Moderne*. Selecția cuprinde 18 clădiri, case și imobile, caracteristice pentru începuturile arhitecturii moderne in București, scoțând în evidență acest „strat” inedit al orașului. Harta este ilustrată cu o serie de desene și documente din epocă, publicate in perioadele vremii (intre 1924 și 1938).

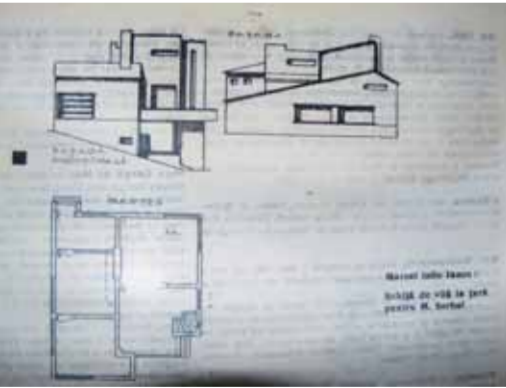
Majoritatea clădirilor au suferit transformări importante de-a lungul anilor, astfel încât compararea imaginilor de epocă cu cele de astăzi devine indispensabilă. De asemenea, pentru aspectul inițial al caselor s-au folosit și desenele din dosarele autorizațiilor de construcție, aflate in Arhiva Primăriei Municipiului București, precum și imagini din publicațiile vremii. Un reper important l-a constituit cerceta-rea cuprinsă in catalogul Centenar Marcel Iancu 1895-1995, editat de editura Simetria în anul 1996, coordonatori Anca Bocăneț, Nicolae Lascu și Ana Maria Zahariade. Parcursul oferă posibilitatea de a observa elemente de istorie urbană, aspectele sociale, precum și elementele contrastante dintre arhitectura interbelică și cea comunistă și postcomunistă. Multe dintre zonele propuse și-au modificat radical configurația, atât sub aspect urbanistic, cât și social.

Cuvintele lui Marcel Iancu, referitoare la Utopia Bucureștilor rămân și astăzi la fel de actuale: „Văd nevoia urgentă de a reface Bucureștiul și am încercat să schitez noua orientare urbanistică, care pare încă și azi o utopie. De altfel, urbanismul este arta care trebuie să scruteze viitorul. Cei care clădesc orașe fără destulă previziune se găsesc mereu depășiți de realitate.” (*Către o arhitectură a Bucureștiului*, 1935) „... Suntem azi într-o fază de refacere completă. Centrul comercial crește in înălțime, casele vechi, lipsite de confort, fac loc *blochusurilor* iar puținele curți și grădini dispar in fiecare ceas...” În 1935 viziunea asupra Bucureștiului era încă optimistă: „...Bucureștiul are norocul de a fi un oraș tânăr, la începutul formării sale urbane, ferit de supradevolțarea defectuoasă arhitectonică, neigienică și suprapopulată a secolului trecut, din centrele mari occidentale... Este oare absolut necesar să trăim întreaga filieră de greșeli pe care Occidentul le-a făcut, ca să învățăm și noi ceva?... Ceea ce se poate face azi in București nu se va mai putea realiza vreodată. Stilul modern cere urbanismul modern. E ora hotărâtoare care trebuie să decidă asupra, baza geometrică, linia de continuitate pentru dezvoltarea urbană a Bucureștiului. ... Bucureștiul refăcut va fi in 50 de ani un oraș fericit și sănătos, un oraș grădina, cu parcuri și palate... Fiecare timp are pitorescul său și, oricât de induioșător ar fi pitorescul ruinelor, noi optăm pentru pitorescul vieții care are destulă culoare. Nu e timpul să bocim trecutul, avem datoria să pregătim viitorul...”

Într-un articol publicat în *Orașul* (nr. 2, 25 februarie 1934), intitulat *Urbanism, nu romantism* Iancu își afirmă încrederea într-o atitudine vizionară, îndepărtată de trecut și nostalgii paseiste:

„Orașul nostru, capitala țării, este hotărât chemat să îmbrace un scop și o formă europeană... Casa modernă este numai aspectul unei noi organizări de viață interioară in strânsă legătură cu urbanismul. Echilibrul și coordonarea valorilor exterioare și interioare este substanța întregii probleme a arhitecturii noi...”

Pe lângă programul estetic enunțat în *Contimporanul*, Iancu publică o serie de articole in periodice precum *Orașul*, *Arta* și *Orașul*, fiind promotorul fervent al ideilor moderniste.

Puternic marcat de participarea sa directă la mișcarea artistică de avangardă, Iancu accentuează dependența arhitecturii moderne de experimentele avangardiste: „Arhitectul modern este continuatorul cubismului”, găsiind in același timp strâns conexiuni cu dadaismul (de la care revendică ideea colaborării artelor plastice abstracte cu arhitectura). O atenție cu totul specială acordă interiorului clădirii moderne. Caracteristicile interiorului modern sunt pentru el identice cu scopurile urmărite de „estetica nouă”. Interesul acordat designului de interior este reliefat de interioarele create de el pentru câteva dintre locuințele proiectate. Iancu introduce un nou tip de arhitectură rezidențială in București, vila modernă, realizată pentru o burghezie cu vederi progresiste. Vilele sunt dotate cu un confort „ce nu plătește niciun tribut bogăției” după cum spune Iancu.

Vila Jean Fuchs din str. Negustori nr. 27 (1927-1929 — azi grav deteriorată) este unul dintre puținele cazuri in care se știe ceva despre relația arhitect-client și despre influența acestuia din urmă asupra proiectului. Într-un interviu din anul 1930 din revista *Rampa*, Iancu declara: „prima casă modernistă din București a fost și cea dintâi din țară. Am clădit-o pentru un negustor de vinuri, care citise reviste de artă străină și căruia arhitectura nouă probabil că i-a plăcut. A venit la mine și mi-a spus că are un milion și un loc pe care mi-l punea la dispoziție, dându-mi totodată libertatea de a face ce vreau cu el. Să lasă însă o casă modernistă”. Noutatea proiectului a atras atenția și a socat. Iancu își amintea, in același interviu: „În cartier, casa ridicată de mine a făcut senzație. Popa, comisarii și locuitorii erau convinși c-am construit un laborator și că era deplasat in cartierul lor.”

Critica vremii îl întâmpină cu scepticism și ironie, inspirată de reacțiile publicului din liniștitul cartier negustoresc:

„Vecinii nu se demuresc de ce, in locul vechilor geamuri strămoșești, casa nouă are o fereastră care merge de la un capăt la altul al zidului, ca o vitrină de morgă. Ochiul de pod, de obicei pe acoperiș, e aici in triplu exemplar, ca niște cabine clasa I de vapor transatlantic, iar garajul pare sucursala crematoriului central.”

Toate clădirile construite până in 1934, sunt semnate cu numele altui arhitect (de regulă Constantin Simionescu) dat fiind faptul că Marcel Iancu își va dobândi dreptul de semnătură odată cu intrarea in Corpul Arhitecților din România, în 1934. Primele clădiri moderniste ale fraților Iancu apar in perioada 1926-1927. După o călătorie in Occident, in Germania (unde cunoaște probabil realizările școlii *Bauhaus*) și in Franța, unde îl întâlnește pe Robert Delaunay, Iancu se întoarce in București și proiectează trei clădiri cu un evident caracter modernist: două imobile de locuințe (str. Trinității și str. Ceres) și un pavilion pentru fabrica de ciocolată Suchard, la Târgul Moșilor.

oficială a lui Marcel Iancu de către un coleg de breaslă:

„... ai fost întâlul care a întors in această țară spatele unei mentalități obosite și sterile. In orașul nostru haotic, de un haos balcanic și mediocru, de o ticaloșie mică, cum zice Tudor Arghezi, casele dumitale sănătoase apar ca premisele sănatoase ale unui viitor sănătos a cărui activitate viguroasă nu își pierde timpul in atitudini de admirație retrospectivă”.

Dualitatea pictor - arhitect se reflectă in plastica fațadelor, conferind originalitate clădirilor lui Iancu. Criticul Sandu Eliad descria astfel arhitectura lui Iancu: „... Casele lui Marcel Iancu nu seamănă una cu alta, deși baza lor arhitecturală este aceeași: stricta supunere la legile pe care le-am amintit mai sus (legiferae citadină, legile fizice ale materialului, posibilitățile tehnice, imperatiul economic). Jocul variat al volumelor, ritmica îndrăzneță a golurilor și suprafețelor, alternața verticalelor și orizontalelor, cu toate că se nasc din hazardul poruncit de nevoile interiorului au echilibrul simetric sau asimetric și festivitaea arhitectonică datorită numai simțului lui plastic. Pe urmă, integrarea clădirii in atmosfera străzii, peisajului, îi reușește atât de deplin numai datorită ochiului său de colorist desăvârșit”.

Printre colegii săi de la revista *Orașul* (Sandu Eliad, Cicerone Theodorescu, D. Anagnoste) Iancu este considerat „arhitectul român care are cea mai de invidiat reputație in lumea arhitecturii moderne europene. Când s-a întors in țară, faima s-a il precedea. In fruntea grupării de la *Contimporanul* el a rămas și astăzi ceea ce a fost dintotdeauna, artistul complex care a făcut arhitecturii moderne românești transfuzia de idei vitale și nou. Este un revoluționar” (*Orașul*, 1934).

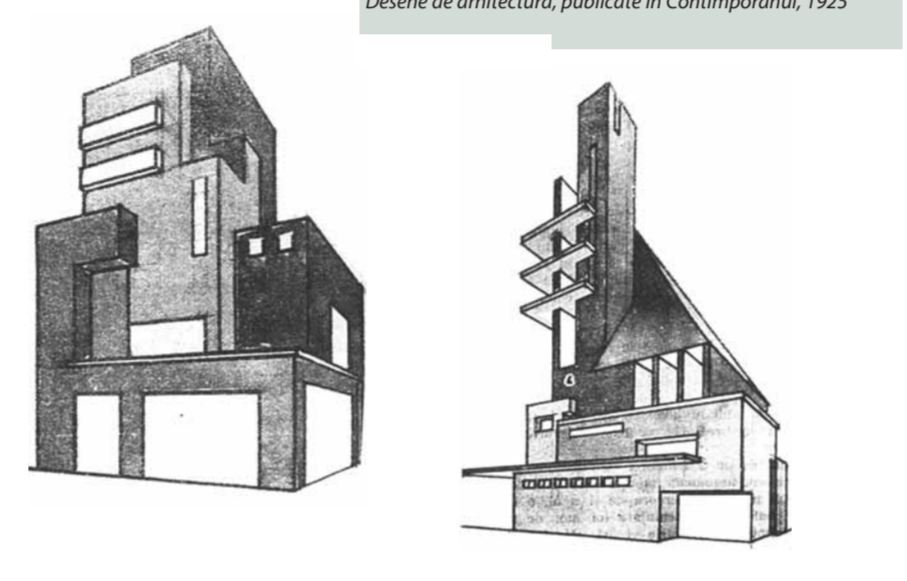
In aceeași perioadă, pe la începutul anilor '30, se va impune un alt nume important pentru începuturile arhitecturii moderne, Horia Creangă. Arhitecții români urmează o evoluție individuală, nefiind reuniți in grupuri precum *Bauhaus* sau *De Stijl*. Ironia sorții face ca situația deplorabilă in care se afla Bucureștiul in anii '30, când Iancu și ceilalți susținători ai modernismului protestau împotriva unei sistematizări defectuase, să se repete și astăzi. De data aceasta însă, construcțiile care au de suferit in primul rând sunt cele construite in perioada interbelică, inclusiv proiectele lui Iancu.

În perioada comunistă și după 1989, multe dintre clădirile din zonele in care sunt situate construcțiile lui Marcel Iancu au fost demolate sau se află într-o stare foarte precară. Imobile precum cel de pe strada Pictor Șt. Luchian necesită urgent intervenții de consolidare. In același timp, situația socio-juridică a caselor și imobilelor construite de Iancu reflectă îndeaproape evenimentele istorice și politice din ultimii 75 de ani. Spre sfârșitul anilor '30, proprietarii evrei suferă persecuția regimului politic de extremă dreapta, unele dintre clădirile construite de Iancu devenind martorii unor scene săngerose (de exemplu casa Jacques Costin). Iancu însuși va alege calea exilului in Palestina, in anul 1941.

După al doilea război mondial, odată cu instaurarea regimului comunist, majoritatea proprietăților deținute de proprietarii inițiali ai clădirilor, au fost naționalizate prin Legea nr. 119 din 11 iunie 1948 și in urma Decretului din aprilie 1950 privind naționalizarea unor imobile. Conform acestui decret au fost naționalizate „imobilele clădite care aparțin foștilor industriași, foștilor moșieri, foștilor bancheri, foștilor mari comercianți și celorlalte elemente ale marii burghezii.” Iar cum majoritatea clienților biroului de arhitectură al fraților Iancu făceau parte din această categorie, imobilele acestora au fost supuse transformărilor impuse de legea naționalizării.

În alte situații, in casele respective au fost mutați alți chiriași, ajungându-se apoi treptat la o reconfigurare a zonelor și din punct de vedere social. Acest lucru se observă astăzi mai ales in zone unde au avut loc demolări masive in perioada comunistă, de exemplu strada Maximilian Popper (unde se află casa Herman Iancu).

O parte dintre case și apartamente au urmat cursul firesc al evoluției legislației privind proprietatea, astfel încât, in urma decretării Legii retrocedărilor (Legea 10 din 2001) unele dintre acestea au revenit proprietarilor de drept. Situația caselor puse in discuție reflectă de altfel o problematică foarte actuală a societății românești, constituindu-se astfel într-un studiu de caz simptomatic pentru o serie de clădiri ce se înscriu in patrimoniul arhitectural bucureștean din secolul XX.

Pictor, grafician, arhitect, teoretician, născut în 1895, la București, Marcel Iancu este una dintre personalitățile marcante ale mișcării de avangardă europene. Activitatea sa poate fi împărțită în trei perioade majore: participarea la formarea și promovarea mișcării dadaiste de la Zürich, animarea grupului avangardist de la *Contimporanul*, din București și angajarea în renașterea vieții artistice din Israel, incununată prin deschiderea Muzeului Janco Dada, în 1983, la Ein Hod.

În timpul liceului, la București, face parte din gruparea din jurul revistei *Simbolul*, alături de Tristan Tzara și Ion Vinea (între 1912 – 1913). După terminarea liceului pleacă la Zürich pentru a studia arhitectura, împreună cu frații săi, Iuliu și George. Perioada petrecută la Zürich este determinantă pentru formarea sa profesională și artistică. Împreună cu Tristan Tzara face parte din grupul fondator al mișcării Dada, plecând de la nucleul format la Cabaret Voltaire, in 1916 (alături de Hugo Ball, Emmy Hennings și Hans Arp). In cadrul grupului dadaist, Iancu realizează primele sale experimente in *collage*, reliefuri

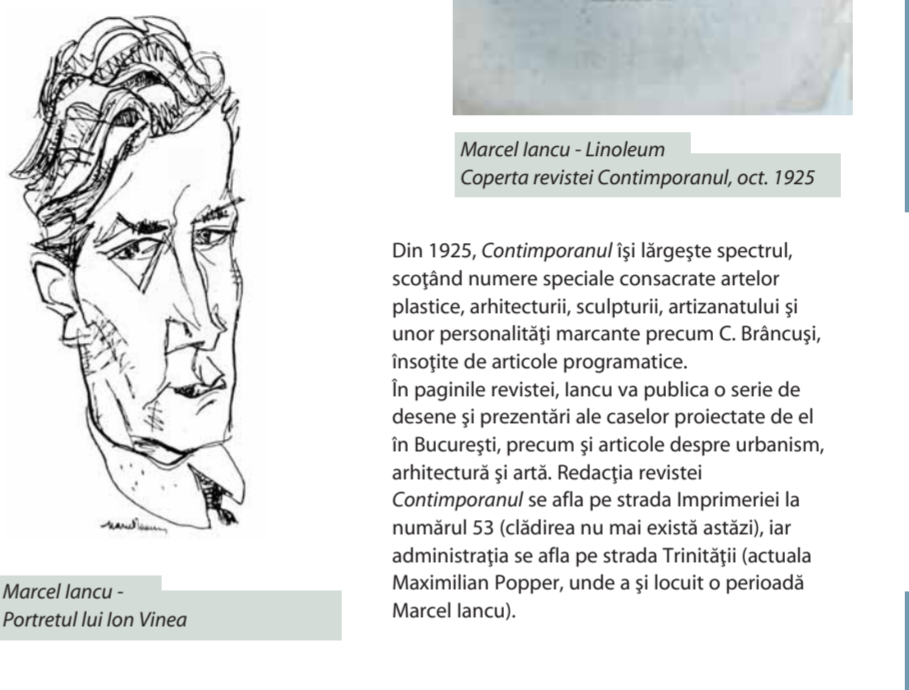

Cercul de la Simbolul, 1912. De la stânga: Samuel Rosenstock (Tristan Tzara), neidentificat, Marcel Iancu, Iuliu Iancu, Poldi Chapier, Eugen Iovanaki (Ion Vinea)

și sculptură abstractă – lucrări care astăzi pot fi considerate printre cele mai îndrăznețe și mai originale experimente din arta abstractă. In această perioadă intră in contact cu cele mai importante personalități ale avangardei internaționale din Italia, Franța și Germania. In 1918 Iancu participă la formarea grupului *Das Neue Leben* alături de Hans Arp, Alberto Giacometti, Baumann, Tauber etc., grup care organizează o serie de expoziții, conferințe și demonstrații-manifest in orașele din Elveția.

După o scurtă perioadă petrecută in Franța, Marcel Iancu se întoarce in București. Începând din 1921, timp de zece ani, alături de Ion Vinea devine redactorul revistei de avangardă *Contimporanul*, revistă apărută la București, săptămânal, între 3 iulie 1922 și 7 iulie 1923, apoi lunar, între aprilie 1924 și ianuarie 1932, prin intermediul căreia își va face cunoscute ideile estetice.

Printre cei care aveau contribuții frecvente in paginile revistei se numărau sculptorita Mihaela Pătrașcu, B. Fundoianu, Felix Aderca, Ion Călugăru, Camil Petrescu, M. H. Maxy, Victor Brauner etc. Sub auspiciile publicației sunt organizate expoziții individuale și de grup, popularizate intens, cum ar fi, de pildă, marea expoziție internațională din decembrie 1924, la care participă artiști din întreaga Europă.

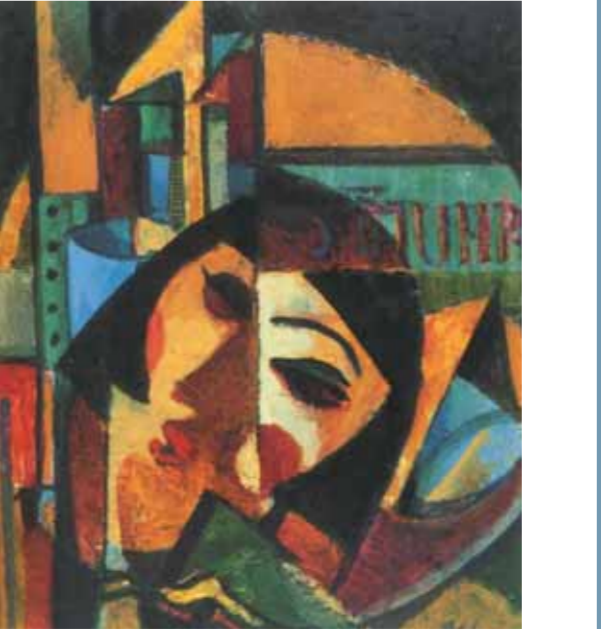
Până in anul 1941, când va părăsi România, Iancu întreprinde o activitate artistică efervescentă desăfușurată atât in domeniul arhitecturii cât și al picturii. Împreună cu fratele său, Iuliu, cu care deține un birou de arhitectură (Birou de Studii Moderne) construiește 40 de case și imobile in București. Consacrarea sa ca arhitect se petrece in anii '30, când deja era foarte cunoscut in mediile artistice de avangardă, in calitate de pictor, grafician și publicist. Lui i se datorează primele manifestări ale mișcării moderne in arhitectura românească, deschizând astfel drumul modernismului.

Din 1941 se stabilește definitiv in Israel, unde fondează în 1953 colonia artistică de la Ein Hod, consacându-se în special picturii. In 1983 a fost înființat Muzeul Janco Dada care deține o impresionantă colecție de lucrări ale artistului.

Text de Doina Anghel

Marcel Iancu - Portretul Miștei Pătrașcu, ulei pe carton, 1925-1930

Traseul urban **Marcel Iancu - începuturile arhitecturii moderne in București** face parte din proiectul *Marcel Iancu, arhitect* desfășurat de Asociația E-cartro in parteneriat cu Fundația pentru Arhitectură și Urbanism Simetria – Uniunea Arhitecților din România, Australians Studying Abroad din Melbourne, Centrul European de Cultură Sinaia, Raftu Foundation UK, Institutul Cultural Român, Librăria Cărturești. Proiectul își propune o cercetare amplă a arhitecturii lui Marcel Iancu, printr-o abordare interdisciplinară. Proiectul a fost sprijinit de Ministerul Culturii și Cultelor – Administrația Fondului Cultural Național, programul de finanțare 2008.

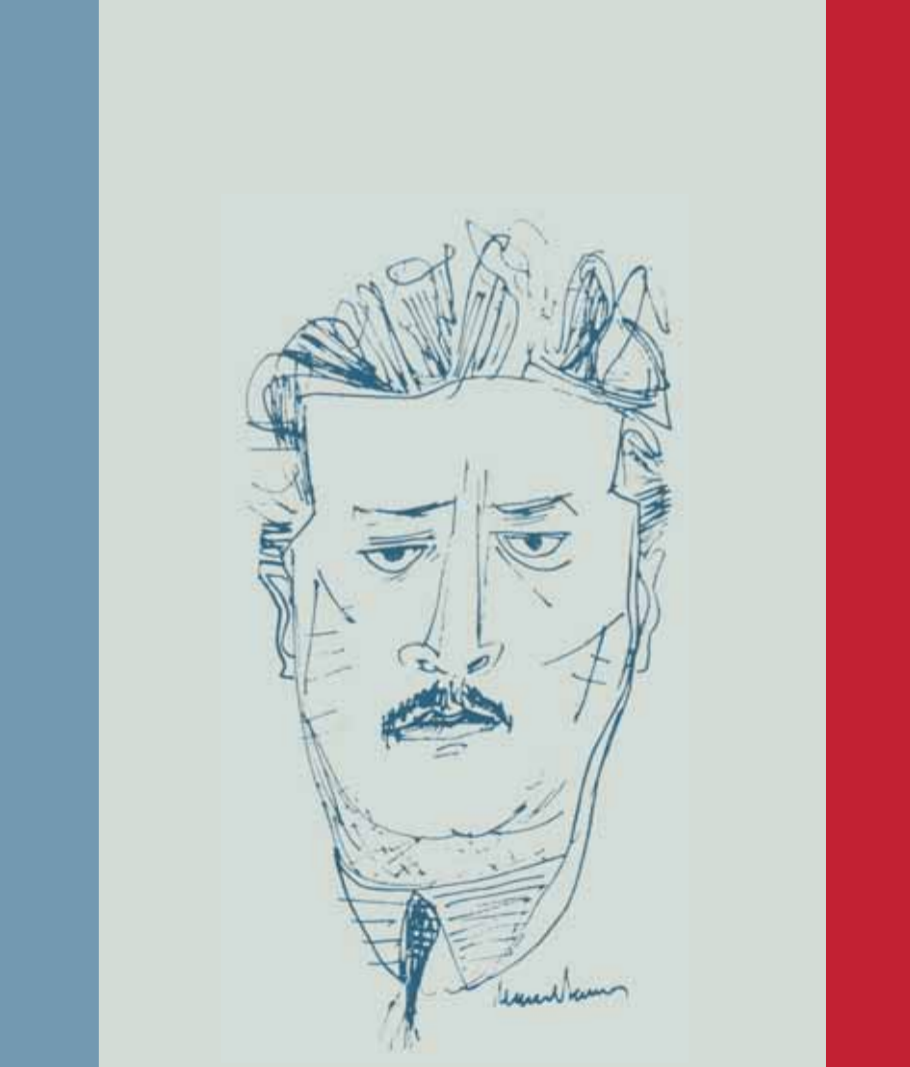
Concept și coordonator proiect: Manager Proiect: Coordonator documentare: Documentariști:	Doina Anghel Angelica Iacob Doina Anghel Ana Maria Gugulan, Angelica Iacob, Mihai Plămădeală, Augusta Milena Pop, Silvana Răpeanu Veronica Leca Alexandru Beldiman, Mariana Celac Simetria, E-cartro
PR: Consultanți cercetare: Editat de: Graphic Design: Fotografii: Credite fotografice:	MBStudio - Marius Marcu-Lapadat, Octavian Carabela Octavian Carabela, Angelica Iacob, Mihai Plămădeală Muzeul Național al Literaturii Române Biblioteca Academiei Române Arhiva Primăriei Municipiului București Muzeul Național de Artă al României Editura Simetria

Mulțumiri speciale: Muzeul Național de Artă al României, Ordinul Arhitecților din România, Șerban Sturza, Christopher Wood, Irina Cajal, Elena Fluerașu, Daniel Nicolae, Cristina Gautes, Codruța Cruceanu, Adrian Notz, Ștefana Mărmureanu, Monica Grigore, Ramona Mitrică, Irina Ionescu

Tipar: S.C. COLOR DATA S.R.L. www.colordata.ro Copyright: 2008, E-cartro, Editura Simetria Toate drepturile rezervate. aPublicație non profit, tipărită în 5000 de exemplare

Parteneri media:

Traseu urban

Marcel Iancu

Inceputurile arhitecturii moderne in București

Case și imobile construite intre

1929 - 1938